

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent: CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 740 din 30 OCTOMBRIE 2009

HOTĂRÂREA
din 14 aprilie 2009
în Cauza Didu împotriva României
(Cererea nr. 34.814/02)

În Cauza Didu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, Ann Power, judecători, și din Santiago Quesada, grefier de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 24 martie 2009,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 34.814/02) îndreptată împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Ion Didu (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 10 septembrie 2002, în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamantul este reprezentat de domnul Ionel Gruia, avocat din Craiova. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul Răzvan-Horațiu Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. La data de 15 martie 2007, președintele Secției a treia a hotărât să îi comunice cererea Guvernului. De asemenea, astfel cum permite art. 29 paragraful 3 din Convenție, acesta a hotărât să fie analizate în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1953 și locuiește la Craiova.

5. La data de 3 aprilie 1995, împotriva sa a fost începută urmărirea penală.

6. În urma unui rechizitoriu din data de 20 octombrie 1995, reclamantul a fost trimis în judecată în fața Judecătoriei Craiova de către Parchetul de pe lângă Tribunalul Dolj. În aceeași zi, parchetul l-a arestat preventiv, rămânând arestat până la data de 19 decembrie 1996. Acesta era acuzat de fals în înscrisuri, uz de fals și lovire și alte violențe. Într-adevăr, el era bănuit că ar fi falsificat și apoi ar fi folosit procese-verbale întocmite cu ocazia unei vânzări la licitație în anul 1992 și că l-ar fi lovit pe P.M. în anul 1994 cu ocazia unei altercații apărute în legătură cu această vânzare.

7. La data de 22 februarie 1996, la cererea reclamantului, Curtea Supremă de Justiție a trimis cauza spre judecare în fața Judecătoriei Drăgășani. La rândul său, aceasta s-a desesizat în favoarea Judecătoriei Râmnicu Vâlcea, în urma unei cereri de recuzare a judecătorului, introdusă de reclamant. Această din urmă instanță, considerându-se necompetentă ratione materiae, a trimis cauza spre judecare la Tribunalul Vâlcea.

8. La data de 25 februarie 1998, Tribunalul Vâlcea și-a declinat competența în favoarea Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

9. La data de 7 aprilie 1998, în urma conflictului negativ de competență apărut între Judecătoria Râmnicu Vâlcea și Tribunalul Vâlcea, Curtea de Apel Pitești a stabilit, printr-o decizie definitivă, competența de a judeca această cauză în favoarea Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

10. Prin Sentința din data de 1 septembrie 1999, după audierea martorilor propuși și după ce a dispus o expertiză medico-legală, Judecătoria Râmnicu Vâlcea l-a achitat pe reclamant.

11. La data de 26 aprilie 2000, în urma apelului formulat de parchet și de P.M., Tribunalul Vâlcea, statuând că schimbarea de încadrare juridică solicitată de parchet și acțiunea civilă introdusă de P.M. nu fuseseră examinate, a casat sentința anterioară și a trimis cauza spre rejudecare în fața Judecătoriei Râmnicu Vâlcea.

12. La data de 14 iunie 2000, Judecătoria Râmnicu Vâlcea a confirmat achitarea reclamantului, statuând că falsul în înscrisuri și uzul de fals care îi erau reproșate nu existau și că lovirea și vătămarea nu fuseseră comise de el.

13. Prin Decizia din data de 7 noiembrie 2000, Tribunalul Vâlcea a admis apelul parchetului și al lui P.M., a schimbat încadrarea juridică a faptelor și temeiul achitării și l-a condamnat pe reclamant la plata cheltuielilor de judecată către stat și către P.M.

14. La data de 24 mai 2001, Curtea de Apel Pitești a admis recursul parchetului și pe cel al reclamantului și a casat cu trimitere spre rejudecare Decizia din data de 7 noiembrie 2000. Ea a statuat că tribunalul nu pusese în discuție recalificarea juridică a faptelor și că, în

acest fel, nu îi dăduse reclamantului posibilitatea de a-și pregăti apărarea sau de a formula noi cereri.

15. După retrimiteră cauzei spre rejudecare, apelul parchetului împotriva Sentinței din data de 14 iunie 2000 a fost admis de Tribunalul Vâlcea, care, prin Decizia din 14 noiembrie 2001, a schimbat temeiul achitării. Atât parchetul, cât și reclamantul au introdus recurs în fața Curții de Apel Pitești.

16. La data de 5 martie 2002, în fața curții de apel a avut loc o ședință de judecată. Procurorul a solicitat constatarea vinovăției reclamantului, dar și încetarea procesului penal, din cauza prescripției răspunderii penale a reclamantului. Acesta a cerut ca Sentința din 14 iunie 2000 să fie confirmată. Curtea de Apel nu a administrat nicio probă, iar pronunțarea a fost amânată.

17. Prin Decizia rămasă definitivă din data de 12 martie 2002, Curtea de Apel a admis recursul parchetului, a casat hotărârile pronunțate la data de 14 iunie 2000 și 14 noiembrie 2001 și, după ce a reexaminat cauza, a statuat că instanțele au interpretat greșit faptele, că reclamantul era vinovat de fals în înscrisuri și de lovire și vătămare și că ar fi trebuit atrasă răspunderea sa penală. Pentru a constata vinovăția reclamantului, curtea s-a întemeiat pe declarațiile luate în anul 1998 de Judecătoria Râmnicu Vâlcea, printre care și cea a martorului V.H. Reclamantul nu a fost audiat, iar Curtea de Apel nu a administrat nicio probă. Curtea a statuat „că rezulta în mod sigur“ din probele deja administrate că nu avusese loc o vânzare la licitație și că reclamantul comisese într-adevăr infracțiunea de lovire și vătămare. Dispozitivul conținea următoarele:

„Admite (...) recursul formulat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Vâlcea (...).

Casează hotărârea, precum și Sentința penală nr. 917 din 14 iunie 2000, pronunțată de Judecătoria Râmnicu Vâlcea, și înlătură achitarea inculpatului Didu Ion. În temeiul art. 10 lit. g) din Codul de procedură penală, încetează procesul penal pentru infracțiunile prevăzute la art. 288 alin. 1, art. 291 și 181 din Codul penal, infracțiuni pentru care inculpatul a fost trimis în judecată prin Rechizitoriul nr. 630/P/95 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Județean Dolj, și constată că răspunderea penală este prescrisă. (...) ”

18. Recursul reclamantului a fost respins și acesta a fost obligat să plătească 10.000.000 de lei românești către stat, drept cheltuieli de judecată.

19. La o dată neprecizată, procurorul general a formulat recurs în anulare în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție împotriva Deciziei rămase definitivă din data de 12 martie 2002, pe motivul că instanța de apel omisese să examineze latura civilă a cauzei.

20. Prin Decizia din data de 9 decembrie 2003, Înalta Curte de Casație și Justiție a admis recursul în anulare, a casat Decizia din 12 martie 2002 pe latura sa civilă și a anulat procesele-verbale ale vânzării la licitație din anul 1992. Înalta instanță a considerat că, chiar dacă partea lezată nu se constituise parte civilă în cadrul procesului penal, instanțele ar fi trebuit, din oficiu, pentru aplicarea art. 348 din Codul de procedură penală, să anuleze înscrisul care făcuse obiectul infracțiunii de fals.

II. Dreptul intern pertinent

A. Constituția

21. Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

„Articolul 23

Libertatea individuală

(...) 8. Până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești de condamnare, persoana este considerată nevinovată.”

B. Codul de procedură penală

22. Articolele relevante în speță din Codul de procedură penală, astfel cum erau în vigoare la data evenimentelor și până la modificarea lor prin Legea nr. 281/2003, prevăd următoarele:

„Articolul 10

Cazurile în care punerea în mișcare sau exercitarea acțiunii penale este împiedicată

Acțiunea penală (...) nu mai poate fi exercitată dacă:

(...)

g)a intervenit amnistia sau prescripția ori decesul făptuitorului.”

„Articolul 66

Prezumția de nevinovăție

Învinuitul sau inculpatul nu este obligat să probeze nevinovăția sa.

În cazul când există probe de vinovăție, învinuitul sau inculpatul are dreptul să probeze lipsa lor de temeinicie. ”

„Articolul 192

Plata cheltuielilor avansate de stat în celelalte cazuri

În caz de achitare sau de încetare a procesului penal în fața instanței de judecată, cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate după cum urmează:

1. În caz de achitare, de către:

(...)

c)inculpat, în cazul când, deși achitat, a fost totuși obligat la repararea pagubei.

(...)

3. În caz de amnistie, prescripție sau retragere a plângerii, dacă inculpatul cere continuarea procesului penal, cheltuielile judiciare sunt suportate de către:

(...)

b) inculpat, atunci când în cauză se face aplicația art. 13 alin. 3. În cazul declarării apelului ori recursului sau al introducerii oricărei alte cereri, cheltuielile judiciare sunt suportate de către persoana căreia i s-a respins ori care și-a retras apelul, recursul sau cererea. (...)

„Articolul 385¹⁵

Instanța, judecând recursul, pronunță una din următoarele soluții (...):

2. admite recursul, casând hotărârea atacată și (...)

d) dispune rejudecarea de către instanța de recurs (...)

„Articolul 385¹⁶

(1) Când instanța de recurs casează hotărârea și reține cauza spre rejudecare potrivit art. 385¹⁵ pct. 2 lit. d), se pronunță prin decizie și asupra probelor ce urmează a fi administrate, fixând termen pentru rejudecare (...).

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a art. 6 paragraful 1 din Convenție

23. Reclamantul susține că durata procedurii a încălcat principiul „termenului rezonabil” prevăzut de art. 6 paragraful 1 din Convenție. Fragmentele relevante în speță din această prevedere sunt următoarele:

„Orice persoană are dreptul la judecarea (...) într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță (...) care va hotărî (...) asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

24. Guvernul se opune acestui argument. El consideră că această cauză avea o complexitate specială și că reclamantul contribuisese la prelungirea duratei procedurii, printre altele, prin cererile sale de amânare în vederea pregătirii apărării sale, angajării unui avocat, administrării probelor, recuzării judecătorilor sau strămutării cauzei.

25. Curtea observă că perioada ce trebuie luată în considerare a început cel târziu la data de 20 octombrie 1995 și s-a încheiat la data de 12 martie 2002. Prin urmare, ea a durat aproximativ 6 ani și 5 luni, pentru 3 grade de competență judiciară.

A. Asupra admisibilității

26. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 paragraful 3 din Convenție. Pe de altă parte, ea constată că nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

27. Curtea reamintește încă de la început că rezonabilitatea duratei unei proceduri trebuie apreciată în funcție de circumstanțele cauzei și ținând cont de criteriile consacrate de jurisprudența Curții, în special de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamantului și de cel al autorităților competente (vezi, printre multe altele, *Pélissier și Sassi împotriva Franței* [MC], nr. 25.444/94, § 67, CEDO 1999-II).

28. Curtea a analizat în mai multe rânduri cauze ce ridicau probleme similare cu cea din cazul de față, în care a constatat încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenție (*Pélissier și Sassi*, menționată mai sus).

29. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument care să poată duce la o altă concluzie în cazul de față. În mod special, ea observă că procedura a fost prelungită fie din cauza necompetenței materiale a instanțelor și a termenului necesar rezolvării conflictului negativ de competență, fie prin jocul celor două casări cu trimitere spre rejudecare, până la constatarea prescripției răspunderii penale. Or, nu este exagerat să considerăm că aceste probleme legate de competența instanțelor și casările cu trimitere spre rejudecare au cauzat întârzieri ce nu i-ar putea fi imputate reclamantului (vezi, *mutatis mutandis*, *Wierciszewska împotriva Poloniei*, nr. 41.431/98, § 46, 25 noiembrie 2003, și *SC Concept Ltd SRL și Manole împotriva României*, nr. 42.907/02, § 51, 22 noiembrie 2007).

30. Având în vedere cele de mai sus și ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că durata procedurii litigioase este excesivă și nu respectă cerința „termenului rezonabil”.

Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenție.

II. Asupra pretensei încălcări a art. 6 paragraful 2 din Convenție

31. Reclamantul se plânge de faptul că vinovăția sa a fost stabilită de Curtea de Apel Pitești pe baza unor probe ce nu figurau în dosar și care se întemeiau pe o greșită interpretare a declarațiilor martorilor luate de instanțele inferioare, declarații în baza cărora el a fost mai înainte achitat. Reclamantul vede în acest lucru o încălcare a art. 6 paragraful 2 din Convenție, care prevede următoarele:

„Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită.”

A. Asupra admisibilității

32. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 paragraful 3 din Convenție. Pe de altă parte, constată că el nu este lovit de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

B. Asupra fondului

33. Pentru Guvern, situația în speță este diferită de cea reținută de Curte în cauzele *Minelli împotriva Elveției* (25 martie 1983, seria A nr. 62), *Lutz împotriva Germaniei* (25 august 1987, seria A nr. 123), *Nölkenbockhoff împotriva Germaniei* (25 august 1987, seria A nr. 123) și *Englert împotriva Germaniei* (25 august 1987, seria A nr. 123). În acest sens, el arată că prescripția împiedică răspunderea penală, dar că ea nu înlătură caracterul penal al faptelor.

34. În ceea ce privește omisiunea Curții de Apel de a audia din nou martorii, Guvernul subliniază că aceștia fuseseră deja audiați în timpul procedurii. Admițând că V.H. nu a fost interogat ca martor în fața instanțelor, acesta susține că menționarea lui V.H. ca martor nu este decât o simplă eroare materială. El adaugă că reclamantul a putut să își administreze toate probele pe care le considera relevante în fața instanțelor inferioare și că analiza instanțelor nu lasă să se întrevadă o idee preconcepută a judecătorilor cu privire la vinovăția reclamantului.

35. În ceea ce privește obligația de a plăti cheltuieli de judecată, Guvernul afirmă că aceasta nu constituie o sancțiune sau o măsură asimilabilă, prin efectele sale, unei pedepse și că își avea temeiul în art. 192 alin. 1 pct. 3 lit. b) și alin. 2 din Codul de procedură penală (CPP).

36. Reclamantul nu a prezentat observațiile sale în termenul stabilit de Curte.

37. Curtea reamintește că prezumția de nevinovăție consacrată de art. 6 paragraful 2 se numără printre elementele noțiunii de proces echitabil în materie penală impus de paragraful 1 (*Deweer împotriva Belgiei*, 27 februarie 1980, § 56, seria A nr. 35) și trebuie interpretată în lumina jurisprudenței Curții în materie. Curtea a analizat deja cereri din perspectiva celor două paragrafe coroborate (*Bernard împotriva Franței*, 23 aprilie 1998, § 37, Culegere de hotărâri și decizii 1998-II, și *Janosevic împotriva Suediei*, nr. 34.619/97, § 96, CEDO 2002-VII, și a statuat că art. 6 paragraful 2 reglementa întreaga procedură penală, independent de rezultatul urmăririi penale, nu numai examinarea temeiniciei acuzației (*Pandy împotriva Belgiei*, nr. 13.583/02, § 41, 21 septembrie 2006).

38. Apoi, Curtea reamintește că trebuie făcută o distincție între deciziile care reflectă sentimentul că persoana în cauză este vinovată și cele care se limitează la a descrie o stare de suspiciune. Primele încalcă prezumția de nevinovăție, iar celelalte au fost de mai multe ori considerate conforme cu spiritul art. 6 din Convenție (vezi, printre altele, *Leutscher împotriva Olandei*, 26 martie 1996, § 31, Culegere 1996-II).

39. Curtea reiterează și că prezumția de nevinovăție este încălcată dacă, fără stabilirea legală în prealabil a vinovăției unui învinuit și, în special, fără ca acesta să fi avut ocazia să exercite drepturile apărării, o hotărâre judecătorească dată în privința sa reflectă sentimentul că el este vinovat. La fel se poate întâmpla și în lipsa unei constatări formale; este suficientă o motivație care să dea de gândit că judecătorul consideră că partea interesată este vinovată [vezi, printre multe altele, *Minelli*, menționată mai sus, § 37, și *McHugo împotriva Elveției* (dec.), nr. 55.705/00, 12 mai 2005].

40. În speță, Curtea constată că după ce a casat hotărârile instanțelor inferioare, instanței de recurs îi revenea să judece, în temeiul art. 385¹⁶ din CPP, circumstanțele cauzei în fapt și în drept și a fost determinată să studieze în ansamblul său problema vinovăției sau nevinovăției. Pe de altă parte, aceasta a procedat la o nouă analiză a probelor ce stăteau la baza acuzației, fără a audia încă o dată martorii și fără a îl interoga pe reclamant. Aspectele pe care curtea a trebuit să le analizeze pentru a se pronunța asupra recursului se refereau la vinovăția reclamantului și aveau, așadar, un caracter esențialmente factic: era vorba, într-adevăr, să aprecieze dacă reclamantul a comis infracțiunile de fals și uz de fals și dacă l-a agresat pe P.M.

41. Curtea de Apel constatare prescripția răspunderii penale în temeiul art. 10 alin. 1 lit. g) din CPP după o nouă analiză a probelor. Făcând trimitere la probele ce fuseseră administrate mai înainte și în temeiul cărora reclamantul fusese achitat, curtea a statuat în ceea ce privește infracțiunile de fals și uz de fals „că rezulta în mod sigur“ din probele deja administrate că nu avusese loc o vânzare la licitație. În ceea ce privește capătul de acuzare referitor la lovire și vătămare, Curtea a apreciat că tot din probele administrate rezulta că reclamantul comisesse infracțiunea respectivă. În continuare, ea a încheiat procedura prin aplicarea regulilor de prescripție a răspunderii penale. În viziunea Curții, această motivare ar putea da impresia că reclamantul a comis infracțiunile pentru care a fost trimis în judecată (*Adolf împotriva Austriei*, 26 martie 1982, § 38, seria A nr. 49). Extrasul menționat mai sus nu se limita la a descrie o „stare de suspiciune“ sau un pronostic, el prezenta ca stabilite anumite fapte enunțate în rechizitoriu fără să se fi stabilit un nou termen de judecată și fără ca instanța de apel să se fi pronunțat cu privire la probele ce trebuiau administrate. Rezultă că, prin închiderea procedurii, Curtea de Apel a pus sub semnul întrebării nevinovăția reclamantului, pronunțându-se asupra vinovăției sale în virtutea Codului penal (vezi, *a contrario*, *McHugo*, menționată mai sus).

42. Mai mult chiar, făcând acest lucru, Curtea de Apel a dispus ca reclamantul să plătească cheltuielile de judecată în temeiul art. 192 alin. 2 din CPP, conform căruia cheltuielile ar trebui suportate de partea al cărei recurs a fost respins. În opinia Curții, cele două aspecte ale hotărârii se dovedesc a fi nedisociabile (*Minelli*, menționată mai sus, § 38). Într-adevăr, dacă reclamantul ar fi fost achitat, el nu ar fi putut fi obligat să plătească cheltuielile de judecată decât în cazul în care ar fi fost obligat să repare prejudiciul [art. 192 alin. 1 pct. 1 lit. c) din CPP]. Sprijinindu-se pe argumentul Guvernului, conform căruia prescripția înlătură răspunderea penală, dar nu înlătură caracterul penal al faptelor, Curtea constată că hotărârea cuprinde cu atât mai mult o constatare de vinovăție cu cât motivarea a determinat Curtea să constate că infracțiunile au fost într-adevăr comise, dar că a intervenit prescripția răspunderii civile (vezi, *a contrario*, *Nölkenbockhoff*, menționată mai sus, §§ 39-40, *Englert*, menționată mai sus, §§ 39-40, și *Adolf*, menționată mai sus, §§ 36-41). Pe de altă parte, constatarea vinovăției reclamantului ar fi putut juca un rol decisiv în cazul unei acțiuni civile în despăgubire a părții lezate, greșeala constatată în penal având autoritate de lucru judecat în fața instanței civile.

43. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 paragraful 2 din Convenție.III. Asupra celorlalte pretense încălcări

44. Prin scrisoarea din data de 16 aprilie 2007, reclamantul se plânge că, prin Decizia din 9 decembrie 2003, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat asupra unei cereri făcute direct în recursul în anulare și că această decizie a atras asupra sa consecințe patrimoniale importante.

45. Trebuie menționat că reclamantul a sesizat Curtea cu acest capăt de cerere la data de 16 aprilie 2007, adică după mai mult de 6 luni de la Decizia din 9 decembrie 2003, care constituie, în speță, decizia internă definitivă în sensul art. 35 paragraful 1 din Convenție.

46. Rezultă că acest capăt de cerere este tardiv și trebuie respins în aplicarea art. 35 paragrafele 1 și 4 din Convenție.

IV. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

47. Conform art. 41 din Convenție:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă. ”

48. Curtea observă că reclamantul nu și-a prezentat cererile de reparație echitabilă în termenul acordat.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

În unanimitate,

CURTEA

1. declară cererea admisibilă în ceea ce privește capetele de cerere întemeiate pe durata procedurii și prezumția de nevinovăție și inadmisibilă în rest;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 paragraful 1 din Convenție din cauza duratei excesive a procedurii;

3. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 paragraful 2 din Convenție.

Întocmită în limba franceză, ulterior fiind comunicată în scris la data de 14 aprilie 2009, în conformitate cu art. 77 paragrafele 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Santiago Quesada,

grefier